

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

17 januari 2002

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ECONOMIE, LANDBOUW, WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de samenwerking tussen de lokale werkwinkels/VDAB en de verschillende actoren die trajectbegeleiding bieden aan personen met minder mogelijkheden

Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme

Donderdag 17 januari 2001

VOORZITTER : De heer André-Emiel Bogaert

– *De interpellatie wordt gehouden om 15.55 uur.*

Interpellatie van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen tot de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de samenwerking tussen de lokale werkinkwinkels/VDAB en de verschillende actoren die trajectbegeleiding bieden aan personen met minder mogelijkheden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen tot de heer Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de samenwerking tussen de lokale werkinkwinkels/VDAB en de verschillende actoren die trajectbegeleiding bieden aan personen met minder mogelijkheden.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, ik heb mijn interpellatie ingediend op 11 december. Rond die periode had de viering tien jaar Vlaams Fonds plaats. In de marge daarvan werd ik aangesproken door mensen die bezig zijn met arbeidstrajectbegeleiding en het begeleiden van mensen met een handicap naar werk. Dat was de directe aanleiding voor deze interpellatie.

Er zijn problemen op het vlak van de huidige samenwerking Vlaams Fonds, ATB, VDAB en lokale werkinkwinkels. Om dit alles te kunnen begrijpen, moeten we teruggaan naar regeringsbeslissingen over beter bestuurlijk beleid. De regering wilde de kerntaken afbakenen en vanuit het subsidiariteitsprincipe een stappenplan opmaken om een doelmatiger beleid te kunnen voeren.

Uit de discussie in de commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden met de minister-president, heb ik onthouden dat uit dat stappenplan zou blij-

ken wat de impact is. Zowel de administratie als de doelgroepen moesten hierbij worden betrokken. De beslissing om arbeidsbemiddeling voor mensen met een handicap over te hevelen van het Vlaams Fonds naar het departement Economie en Tewerkstelling is echter gebeurd zonder enig overleg met de betrokkenen. Ik heb daarover minister Vogels ondervraagd in maart of april 2001 en ze heeft dat toen bevestigd. Ik heb op dat moment geen interpellatie gehouden omdat ik niet wist of de genomen beslissing al dan niet de goede was. In theorie lijkt het dat wel. In de praktijk echter moeten we opletten voor een aantal addertjes onder het gras.

Deze beslissing kadert in de aandacht die er de jongste jaren uitgaat naar diversiteit en kansen op werk voor mensen met een handicap. Ook de Europese werkgelegenheidsrichtsnoeren richten zich daarop. Het valt me wel op dat er nooit juist wordt omschreven wat een 'gehandicapte' is. Dat is een van de kernproblemen. Er wordt nogal eens gesproken over arbeidsgehandicapten. De voorzitter van deze commissie vroeg zich af wat er wordt bedoeld met trajectbegeleiding voor personen met minder mogelijkheden. Ik gebruik deze omschrijving omdat ik zelf niet goed weet hoe de doelgroep te benoemen. De Europese werkgelegenheidsrichtsnoeren werden in het protocol van 30 mei 2000 tussen de ministers van Welzijn en Werkgelegenheid gegoten en gekoppeld aan lokale werkinkwinkels.

Het niet-betrokken zijn van de doelgroep lijkt zich nu te wreken. In de begroting 2001 is er in twee verschillende budgetten voorzien in dat kader : 5 miljoen frank om ATB in te bedden in de VDAB en 35 miljoen frank voor de gespecialiseerde begeleiding van personen zonder erkenning van het Vlaams Fonds. Daaraan merk ik dat bij de administratie mensen met een handicap in twee groepen worden verdeeld : enerzijds met en anderzijds zonder erkenning van het Vlaams Fonds. Dit alles is belangrijk om mijn vraag te kunnen begrijpen. De

Van Cleuvenbergen

vragen die ik vandaag stel, gaan vooral over de personen met een erkenning van het Vlaams Fonds.

Zowel personen betrokken bij ATB als de VDAB ervaren dat hun cliënten momenteel geen baat hebben bij dit systeem. Daarom stel ik me vragen bij de doelmatigheid. Ik had tegen minister Vogels ook al gezegd dat de herstructurering van de administratie als gevolg heeft dat er onbewust minder werk wordt gemaakt van de begeleiding van mensen met een handicap. Volgens mij zijn er daardoor een aantal kansen gemist.

Via het Vlaams Fonds hadden mensen met een handicap één ingangspoort tot zorg, hulpmiddelen en werk. Een dossier opende een heleboel mogelijkheden. Dit is nu niet meer het geval. Wie rechtstreeks naar een werkwinkel gaat, wordt doorverwezen naar het Vlaams Fonds voor het ene, maar niet voor het andere. Het is dus een omweg. De ervaringen in de lokale werkwinkel leren dat de cultuur er wordt bepaald door de VDAB.

Dat kan goed zijn, maar het heeft natuurlijk ook bepaalde implicaties. De VDAB is immers gewoon om cijfergericht te werken. Er moet een bepaald rendement worden gehaald. Dat is goed, maar voor mensen met een handicap zeker niet ideaal. Er kan met deze doelgroep nu eenmaal niet altijd cijfergericht worden gewerkt. We merken dat ook in de nieuwe lokale werkinkwinkels en in de nieuwe VDAB-kantoren die worden geopend. Er wordt daar gepleit voor een heel open beleid. Die transparantie heeft tot gevolg dat iedereen kan horen wat er aan een loket wordt gezegd. Voor heel wat mensen met een handicap is dit een drempel.

De werkinkwinkels worden geassocieerd met de VDAB en daardoor ligt de drempel om er naartoe te stappen vrij hoog. Een OCMW dat vroeger zijn cliënten opriep om via het OCMW arbeidsbemiddeling te krijgen, wordt geconfronteerd met het feit dat de maatschappelijke werker nu in de werkinkwinkel moet zitten. Het rendement is in dat geval vaak 0 procent, terwijl als de opgeroepen zich tot het OCMW moeten richten er een rendement van 50 procent wordt gehaald. Dat is natuurlijk nog 50 procent te weinig volgens sommigen.

Lokale werkinkwinkels worden heel sterk met de VDAB geassocieerd en dus ook met uitsluiting. Heel veel mensen die bij OCMW's worden begeleid naar werk, worden ook begeleid voor schuldbemiddeling en voor andere problemen. Als die

mensen afhaken, komen ze nog meer in de problemen.

Ik zeg niet dat er slechte bedoelingen mee gemoeid zijn. Ik vertel hier gewoon wat de realiteit is. Die realiteit zou haar oorsprong vinden in het cultuurverschil tussen de meer welzijnsgerichte aanpak van de OCMW's en van mensen die aan arbeidstrajectbegeleiding doen en de aanpak van de mensen die zich bezighouden met werkgelegenheid.

Schorsingsprocedures worden nu opgestart door de VDAB, zonder dat dit wordt meegedeeld aan mensen die in begeleiding zijn bij het OCMW. Dit zorgt voor veel wrevet.

Ik heb deze week de websites van het Vlaams Fonds en van de VDAB bezocht. De VDAB krijgt regelmatig prijzen voor de website, maar toch heb ik gemerkt dat er over werk voor personen met een handicap bijna niets te vinden is. Er wordt alleen gezegd dat personen met een handicap zich kunnen aanbieden in de lokale werkinkwinkel. Op de site van het Vlaams Fonds heb ik wel vrij uitgebreide informatie gevonden over alles. Op die site wordt er verwezen naar de VDAB, maar ik vond er ook het aanbod.

In de VDAB-cijfers van december vind ik nog geen rubriek 'gehandicapten' en ik weet er dus niets over. Daarom vraag ik aan u, mijnheer de minister, hoe het zit. Hoeveel mensen met een handicap zijn er reeds begeleid? Wat is het resultaat?

Ik heb me proberen in te schrijven via de website van de VDAB. Ik wilde me voordoen als persoon met een handicap. Dat lukte niet, want er was geen rubriek voor en die zou er toch moeten zijn. Ik vraag een speciale aanpak.

Er wordt beslist het Vlaams Fonds, althans voor wat tewerkstelling betreft, over te hevelen naar arbeidstrajectbegeleiding en het te linken aan de VDAB. Ik merk daarbij problemen en cultuurverschillen op. Die kunnen tijdelijk zijn, maar ze moeten worden aangepakt en bijgestuurd. Bovendien merk ik dat de resultaten bij de zwakkeren niet zo goed zijn.

Mijnheer de minister, hoe verloopt de huidige samenwerking tussen diensten die werken voor personen met een handicap en personen met sociale en andere problemen? Welke verdere stappen zijn gepland om de overgang naar Economie, Werkgelegenheid en Toerisme te bewerkstelligen voor deze doelgroepen? Wat zal er in die context concreet gebeuren op lokaal niveau?

Van Cleuvenbergen

Mijnheer de minister, u bent nu samen met minister Vogels bij deze zaak betrokken, maar eigenlijk gaat het hier over economie en zou minister Gabriels erbij moeten worden betrokken, of toch de minister Gabriels van de toekomst. Er werden al gesprekken gevoerd met de vorige minister van Economie. Toen men minister Gabriels hierover contacteerde, viel hij echter uit de lucht. Ik vind toch dat hij met de hele kwestie iets te maken heeft.

Hoe zit het met de evaluatiemomenten die worden ingebouwd, en met de evaluatie-inhoud ? Zal de VDAB, die zich hoofdzakelijk richt op de capaciteiten van de gemiddelde Vlaming, rekening houden met personen met een handicap of met een achterstand ?

Mijnheer de minister, ik heb nog een laatste vraag over Brussel. Het Vlaams Fonds ressorteert onder de gemeenschapsbevoegdheden, maar zou het ook mogelijk zijn om het Vlaams Fonds onder te brengen bij Werkgelegenheid ?

De voorzitter : De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, uit de interpellatie van mevrouw Van Cleuvenbergen onthoud ik twee zaken : dat de VDAB op dit ogenblik een betere kijk heeft op de tewerkstellingsmogelijkheden en dat het Vlaams Fonds een betere kijk heeft op het potentieel dat het beheert. We willen de twee samenbrengen. Ik vraag u daarom of bij de VDAB mensen worden opgeleid die mensen met een handicap kunnen opvangen.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het is van groot belang om over de juiste cijfers inzake tewerkstelling te kunnen beschikken. We mogen ook niet vergeten dat we een doelgroepenbeleid voeren. Personen met een handicap krijgen nog steeds minder kansen omwille van de mentaliteit van de werkgevers. We moeten ook erkennen dat sommigen over minder mogelijkheden beschikken. Het betoog van mevrouw Van Cleuvenbergen gaat af en toe in tegen de integratiedachte. We moeten er naar streven personen met een handicap de kans te geven even veel te kunnen doen en laten als anderen. Ik ben gewezen OCMW-raadslid en heb 19 jaar gewerkt

in een school voor buitengewoon beroepsonderwijs. Ik heb een heel andere ervaring opgedaan met het OCMW dan mevrouw Van Cleuvenbergen. Volgens mij ligt de drempel van het OCMW voor mensen met een handicap veel hoger dan die van de VDAB. Ze voelen zich beter thuis in een gewone werkwinkel dan in het OCMW.

Ik heb het ook heel moeilijk met het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de personen met een handicap die worden aanvaard door het Vlaams Fonds en zij die niet worden aanvaard. Zwakbegeaafden, sociaal gehandicapten, drugverslaafden en zieken worden in vele gevallen geweerd door het Vlaams Fonds omdat ze niet echt gehandicapt zouden zijn. Naar geest en lichaam zijn velen van hen dat echter wel.

Ik heb diverse werkwinkels bezocht, onder meer die van Brugge, Oostende, Kortrijk, Knokke en Bredene. De minister weet dat ik nog steeds vragen heb bij de werking en bevoegdheden van de werkwinkels, maar op het vlak van de trajectbegeleiding worden in elk geval zware inspanningen geleverd. Zo richten de werkwinkels speciale lokaaltjes in zodat ook mensen met een rolstoel er terechtkunnen. Ik was echt onder de indruk van het geduld van de mensen en van de inspanningen die werden geleverd. Misschien zijn het toevallig enkel de werkwinkels die ik heb bezocht, die dergelijk goed werk leveren, maar als dat zo is, dan moeten we ons niet zozeer afvragen of de overheveling wel een goede zaak was, maar moeten we ons richten op het verbeteren van de werking. Ik denk niet dat we een stap terug moeten zetten door terug te keren naar het OCMW en het Vlaams Fonds, want de mensen met een handicap die kunnen worden tewerkgesteld, krijgen liefst zo min mogelijk het etiket van 'gehandicapte' opgeplakt.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mevrouw Van Cleuvenbergen wil met haar interpellatie het gebrek aan samenwerking tussen de werkwinkels aan de kaak stellen. Ik wil echter een andere klok laten luiden. Ik ben de voorzitter van het Forum Lokale Werkwinkels van de kust. Ik stel vast dat de diverse diensten, VDAB, PWA, ATB en OCMW wel optimaal kunnen samenwerken als ze dat willen.

In de ruim drie maanden dat de werkwinkel bezig is, stellen we vast dat werkzoekenden met een handicap niet stelselmatig door de VDAB worden uitgenodigd, maar dat velen zich spontaan komen aanbieden in de lokale werkwinkel. We stellen ook

Maes

vast dat van een aantal uitkeringsgerechtigde werklozen die in het licht van de werkloosheidsreglementering worden uitgenodigd voor een gesprek, pas in de loop van het gesprek blijkt dat het over mindervaliden gaat. Zij worden zoals alle anderen persoonlijk begeleid en krijgen uitleg over de rol en werking van ATB. Enkel in samenspraak met de betrokkene die zijn akkoord moet geven, wordt een afspraak geregeld met ATB. Het feit dat mensen met een handicap zich op die manier aanbieden bij een lokale werkwinkel, is reeds een stap vooruit op het vlak van de integratie.

Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft ook bedenkingen bij de zelfinschrijvingen. Mensen met een handicap zijn echter niet de enigen die de problemen de eerste keer niet aankunnen en die het moeilijk hebben met het werken op een PC. Ook mensen met beperkte lees- en schrijfvaardigheden, oudere werkzoekenden en mensen met weinig of geen noties van informatica kunnen problemen ondervinden. Het personeel van de werkwinkels doet er echter alles aan om die mensen te helpen. Dat is trouwens een hoofdtaak of een fundamentele opdracht van de werkwinkels.

In verband met de OCMW's kan ik getuigen dat het beeld dat wordt opgehangen van de lokale werkwinkels helemaal niet terecht is. Ook de OCMW-cliënten worden niet automatisch uitgenodigd door de VDAB. Degene die zich spontaan of op vraag van het OCMW aanbiedt bij de werkwinkel, wordt er wel begeleid. Er wordt ook de hele tijd overleg gepleegd tussen de maatschappelijke werkers van het OCMW en de mensen van de werkwinkels. Er wordt tevens in beide richtingen sturend bijgewerkt. Al deze vaststellingen zijn uitermate bemoedigend.

Ook de PWA's beschikken soms over werknemers met 'beperkte vermogens'. Het zijn mensen die het arbeidscircuit moeilijk aankunnen. Ook zij kunnen op vrijwillige basis worden doorverwezen naar ATB.

Aan de jongere werklozen wordt informatie verstrekt over het sociaal uitzendkantoor voor jongeren.

Natuurlijk is het mogelijk dat de werking van de werkwinkels verschilt van streek tot streek. Dat heeft veel te maken met de directie van de plaatselijke VDAB en met de plaatselijke gewoontes. Ik kan u verzekeren dat de lokale werkwinkels ook goed kunnen samenwerken met de VDAB. In de

werkwinkel waarin ik zitting heb, is dat het geval. De VDAB treedt er trouwens helemaal niet sturend op. Het is natuurlijk ook voor de eerste keer dat de VDAB het controlerende imago moet delen met anderen. Ik ben in elk geval heel blij met de resultaten die wij kunnen voorleggen.

De voorzitter : Mijnheer de minister, mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het in de titel van haar vraag over personen met minder mogelijkheden. Dat is natuurlijk een heel ruime omschrijving. Ik zou graag hebben dat de doelgroep beter wordt omschreven. Gaat het over mensen met een lichamelijke handicap, of met een geestelijke handicap, of met een sociale handicap, of met een financiële handicap ? De definitie van de doelgroep zou immers als basis moeten dienen voor heel deze discussie.

Minister Landuyt heeft het woord.

Minister Renaat Landuyt : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, we moeten een onderscheid maken tussen een aantal onderdelen van de discussie. Zo hebben we het over het principe van de administratieve hervorming en het beter bestuurlijk beleid van de Vlaamse regering, we hebben het ook over de uitvoering van de beslissingen, over het werkgelegenheidsbeleid van de werkwinkel en over het probleem met de definitie van 'personen met minder mogelijkheden'.

Ik zou willen beginnen met het laatste punt. De definitie is inderdaad van essentieel belang, want er zijn officiële 'gehandicapten', maar er is ook een groep mensen die in het licht van het doelgroepenbeleid zo goed mogelijk dienen te worden omschreven. Natuurlijk moeten we daarbij vermijden om mensen te beledigen, maar we moeten wel praktisch zijn. De discussie hierover is nog bezig. We richten ons in elk geval op mensen die over minder kansen op de arbeidsmarkt beschikken. Met een groot woord kunnen we die mensen 'arbeidsgehandicapt' noemen. In de toekomst zullen we met al deze definities wellicht makkelijker kunnen omgaan.

Ik denk dat iedereen achter het principe van de hervorming staat. Eigenlijk hebben we het over de terugkeer van het Vlaams Fonds in het werkgelegenheidsbeleid. Het is logisch dat dit gebeurt. Over de uitvoering kunnen we natuurlijk wel van mening verschillen. De Vlaamse regering heeft eerst het principe vastgelegd. Daarna hebben de minister van Welzijn en ikzelf samen uitleg verschaft aan het werkveld. Dat was nodig, want het is niet omdat wordt beslist dat het Vlaams Fonds wordt

Landuyt

overgebracht naar Werkgelegenheid, dat die overbrenging ook een feit is. Het is goed om te benadrukken dat het een en ander kadert in het beter bestuurlijk beleid. Naast het basisdecreet, moet een keuze worden gemaakt tussen intern en extern verzelfstandigde agentschappen. We kiezen in elk geval voor meer integratie en samenwerking. Er zullen dus nog heel wat structuurhervormingen volgen.

Iedereen is het dus eens over het principe van de hervorming, maar niet over de uitvoering ervan. Aan de interpellatie heb ik gemerkt dat er wat verwarring heerst, want de uitvoering van het principe is nog niet eens gestart. Het beter bestuurlijk beleid zal het kader vormen. We zijn het allemaal eens over de wijze van aanpakken. Het beleid moet worden geformaliseerd en heeft te maken met de gehele administratieve hervorming.

Op het terrein wordt een heel actief werkgelegenheidsbeleid gevoerd voor de doelgroep. Daarom willen we de ATB in de werkwinkel integreren. We lopen daarmee vooruit. We hebben de hervorming 'beter bestuurlijk beleid' niet nodig. Het doel van de werkwinkel is een centrum te zijn voor alles wat met arbeidsbemiddeling te maken heeft.

De werkwinkels handelen in samenwerkingsverband. Elke partner wordt gehonoreerd in zijn eigenheid. Het probleem van de werkwinkels is dat er een sfeer ontstaat dat de ene partner de andere bedreigt. De VDAB is de grootste partner en de anderen hebben schrik opgeslorpt te worden. De VDAB vreest dan weer te moeten luisteren naar de kleine plaatselijke partners. Beiden vergissen zich. Elke partner moet zichzelf kunnen blijven. De samenwerking moet leiden tot een meerwaarde. Het pijnlijke aan de situatie is dat net de meest gemotiveerde werknemers zich het beste en sterkste identificeren met de organisatie waarin ze werken. Dit moet worden uitgeklaard. Ik vind het een eer om werkwinkelpartner te zijn. Het concept moet ruimte en tijd krijgen om te groeien.

Deze discussie is anders dan die over het Sociaal Huis. Daar wordt de discussie eerst over de bevoegdheden gevoerd. Voor de werkwinkel hebben we gekozen eerst op het terrein operationeel te worden en daaruit lessen te trekken over wat in een decreet moet worden vastgelegd. Dit is een andere werkwijze waarvan de resultaten in de toekomst zullen blijken.

De moeilijkheden rond ATB en VDAB zullen worden opgelost door de integratie. Men zou het de VDAB allicht verwijten mocht de informatie van het Vlaams Fonds volledig zijn geïntegreerd in die instantie. Dat zou de indruk wekken dat het Vlaams Fonds wordt opgeslorpt, wat niet de bedoeling is. De link tussen de twee websites kan wel worden benadrukt. In de praktijk zijn er tal van individuele afspraken met bepaalde initiatiefnemers die zich inzetten om ook 'gehandicapten' op de arbeidsmarkt te krijgen.

In Brugge bijvoorbeeld bestaat er een organisatie die zich bezighoudt met het zoeken van werk voor blinden. Dit is opgestart door één blinde die een bestand opmaakte rond werk voor blinden. Met die persoon hebben we een overeenkomst gesloten omdat dit een versterking is van het databestand. Het grote voordeel van werkwinkels is dat er tal van samenwerkingsovereenkomsten kunnen worden gemaakt. Dit kan pas werken als alle betrokken partijen zichzelf kunnen blijven. De sterkte van de werkwinkel is dat de klant geen onderscheid moet maken tussen de leveranciers. Die gaan samenzitten om het de klant gemakkelijk te maken, ook voor gehandicapten. Het enige frustrerende kan zijn dat de overgang niet snel genoeg gaat.

Dan wil ik nog iets over Brussel zeggen. Het werkgelegenheidsbeleid is gedeeltelijk gemeenschapsmaterie, zoals de beroepsopleiding, en gedeeltelijk gewestmaterie, zoals de arbeidsbemiddeling. Brussel kent de unieke situatie dat een gedeelte van de bemiddeling gemeenschapsmaterie blijkt te zijn. Dat opent voor mij perspectieven om in Brussel verdere stappen te zetten. Vandaag bestaat het probleem van de samenwerking tussen bemiddeling en opleiding. Ik zal binnen mijn bevoegdheden creatief zijn. Ik kan in Brussel geen werkwinkel oprichten, maar wel een werkopleidingswinkel. De kern bestaat reeds in het project Tracé, waar we proberen aan het publiek duidelijk te maken welke opleidingen er bestaan. Ondanks de actualiteit zijn er nog altijd veel vacatures in Vlaams-Brabant die met tweetaligen kunnen worden ingevuld. In het licht daarvan zullen we nooit een werkwinkel in Brussel oprichten. We zullen wel ooit een werkopleidingswinkel in Brussel oprichten.

De voorzitter : Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, ik heb de onrust aangekaart, maar ik heb begrepen dat u al op de hoogte was van die onrust. U deed precies alsof er geen problemen waren, ter-

Van Cleuvenbergen

wijl ik duidelijke signalen kreeg dat er problemen op het terrein zijn. Die problemen zijn het gevolg van een verschil in cultuur. Degelijke problemen zijn er natuurlijk altijd bij fusies, maar er moet wel aandacht aan worden besteed. Ik hoop dat de minister de problemen zal opvolgen.

Minister Renaat Landuyt : Ik wens veel organisaties de VDAB-cultuur toe. De laatste beheersovereenkomst bevat de nodige opties voor de meting van de doelgroep. U hebt wel gelijk. Wij zijn wat gehandicapt bij het beschrijven van personen met een arbeidshandicap, omdat we voortdurend de bevoegdheden in het oog moeten houden. Het is dus afwachten. De structuurhervorming zal ons wel goed vooruit helpen. We zouden snel moeten kunnen werken, maar die hervorming zal pas tijdens de volgende legislatuur worden afgerond. Dat is de afspraak.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : De doelgroepomschrijving zal toch wel belangrijker worden. Sociaal gehandicapten en arbeidsgehandicapten worden over het algemeen benoemd. Er zijn echter ook mensen met een specifieke handicap die daarvoor een Vlaams Fonds-erkenning hebben gekregen die hen toegang verleent tot bepaalde zorg of bepaalde hulpmiddelen, al dan niet met het oog op arbeid. Het mag niet mogelijk worden dat al die mensen ook op dergelijke specifieke ondersteuning een beroep kunnen doen. Dan is het einde immers zoek. Het komt er op aan die evolutie in het oog te houden.

Arbeidstrajectbegeleiding richt zich nu vooral op de Vlaams Fonds-doelgroep. Ik denk dat we erover moeten waken dat de begeleiding zich voorlopig ook enkel op die doelgroep richt. Misschien moeten we de doelgroep in de toekomst uitbreiden, maar op dit ogenblik zijn er al ellenlange wachtlijsten voor de mensen met een Vlaams Fonds-erkenning. We kunnen ons dus niet permitteren de groep nog groter te maken. Dan zouden bepaalde zwakker geplaatste mensen immers nog meer uit de boot vallen.

Veel zal natuurlijk altijd afhangen van de partners die elkaar moeten vinden en van het werkgelegenheidsaanbod in een bepaalde regio. Mensen die aan arbeidstrajectbegeleiding doen, hadden in die zin ook al ervaring in verband met bedrijven en ar-

beidsbemiddeling voor personen met specifieke handicaps.

Er moeten signalen in twee richtingen worden gegeven. Over de doelgroepomschrijving moet in de toekomst natuurlijk ook wel worden nagedacht. Ik wens de minister bovendien veel creativiteit toe voor de Brusselse situatie.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : Wij hebben willen duidelijk maken dat niet alle werkwinkels voor 100 percent goed lopen. Toch is het ook niet zo dat alle werkwinkels niet deugen. Er moet worden gezocht naar een evenwicht. Iedereen zal wel begrijpen dat er nog kinderziektes zijn, maar dat betekent niet dat de lokale werkwinkels niet samenwerken of zouden kunnen samenwerken met de betrokkenen op het veld.

De voorzitter : Mevrouw Declercq heeft het woord.

Mevrouw Veerle Declercq : Wij verschillen van mening over het doelgroepbeleid. Een beleid voor een bepaalde doelgroep moet als doel hebben dat er uiteindelijk geen doelgroepbeleid meer nodig is. In die zin heb ik dus moeite met het onderscheid dat wordt gemaakt tussen mensen met een Vlaams Fonds-erkenning en mensen die die erkenning niet hebben. Mensen die erkend zijn door het Vlaams Fonds worden beter begeleid en beter met zorgen omringd dan mensen die niet erkend zijn. Die laatsten komen sneller in de kansarmoede terecht, waardoor ze helemaal buiten de maatschappij terecht komen. Ik pleit er dus niet voor dat alleen voor mensen met een Vlaams Fonds-erkenning meer inspanningen worden geleverd. Ik denk nu echt aan de kansarmen die in een werkloosheids-cirkel zitten en waarvan ook de ouders en de grootouders nooit hebben gewerkt.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Daarom is er een goede doelgroepomschrijving nodig.

Minister Renaat Landuyt : Er is een definitie nodig om te kunnen meten. In de openbaarheid moeten we catalogeren echter vermijden, zodat iedereen gelijk wordt behandeld. Hetzelfde geldt ook voor allochtonen.

Mevrouw Veerle Declercq : Een persoon met een visuele handicap wordt liefst ‘gewoon’ tewerkgesteld en niet als ‘gehandicapte’. Dat is wat ik bedoel.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 16.37 uur.*
